

Kőnig Istvánné Az Oktogonon

Ez én vagyok az Oktogonon. A kép 1948 júniusában készült, egy hónappal az esküvőm előtt. Fogalmam sincs, ki csinálta a képet, és hogy milyen alkalomból.

Augusztusban egyik nap találkoztam egy békéscsabai lánnyal, és nagyon rábeszélte, hogy menjek el a Bajcsy-Zsilinszky 5. számba, mert ott van egy klub, ahol volt munkaszolgálatos fiatalok szoktak találkozni. Sok fiú, sok lány. Egy hónapig vacilláltam. Állítsak be egy vadidegen társaságba, hogy én vagyok a Judit, ismerjete meg? Nehéz természetesen van ilyen szempontból, nehezen barátkozom. De anyám is mondta, hogy menjek el, ne üljek egész nap otthon, és szeptemberben elmentem. 1947 szeptemberéről van szó. Ott megismerkedtem három-négy fiatalemberrel, akik azon a nyáron jöttek haza. Valahogy mind a négy nagyon szimpatikus volt. Voltak lányok is a társaságban, az egyiknek épp szeptember végén volt a születésnapja, és az egész társaságot meghívta. Elmentünk, táncoltunk, és Kőnig István egyszer felkért. Beszélgettünk, és azt mondta, hogy nagyon szívesen meglátogatna. Mit ad a jóisten, másnap följött. Attól kezdve jártunk, és jól éreztük magunkat egymással. Minden este följött, elmentünk sétálni, lementünk a Boráros térig meg vissza. De volt egy rossz érzésem, mert az a lány, aki levitt ebbe a klubba, mesélte, hogy megismerkedett egy nagyon helyes fiúval, és azt hiszi, hogy ebből lesz valami. Mit ad isten, ez a fiú épp a leendő férjem volt. Úgyhogy bujkáltunk. Heteken keresztül kanyargós úton mentünk haza a Visegrádi utcába, mert az a lány a Csáky utcában [ma Hegedűs Gyula] lakott, légvonalban pont mögöttünk, és egy frászban voltam, hogy majd szemrehányást tesz, hogy lecsaptam a kezéről.

1947-ben együtt szilvesztereztünk a férjem régi barátaival, és január másodikán nem jött. Mondtam anyámnak, hogy nekem az az érzésem, Pista azért nem jött, mert nősíteni akarják. Akkor nyitotta a bőrös üzletét, és a megmaradt rokonsága mindenáron meg akarta nősíteni. Három hétig nem jelentkezett. Tudomásul vettem. A varrással jól éreztem magam, tizenkilenc éves voltam, nem akartam még férjhez menni. Három hét múlva, egy vasárnap lementem anyámmal sétálni, megyünk haza, és egy cédula az ajtóban, hogy "Itt jártam. Kőnig István". Az volt az a pillanat, amikor tudtam, hogy visszajött hozzám. Egyszer elmentünk egy presszóba, és ott a presszóban kérte meg a kezem, 1948. március tizennegyedikén. Rögtön igent mondtam. 1948 júliusában volt az esküvőnk a Csáky utcai [ma Hegedűs Gyula utca] zsinagógában. Utána ebéd, a Kresz Géza utca 16. udvarán egy kifőzdében. Az ebéden tizenketten voltunk.